BIBLIJSKE LEKCIJE

Primajte moju pouku, a ne srebro, i znanje radije negoli birano zlato. Izr. 8:10

VUKA, HRVATSKA, 03. LISTOPAD, 2026.

MATO TOKIĆ

APOSTOL NEZNABOŽACA – OKOVAN, A NEUSTRAŠIV

U prethodnom proučavanju smo vidjeli kako je Bog omogućio Pavlu dok je bio u zatvoru da posvjedoči za Krista pred kraljem Judeje i drugim uglednim ljudima. Pavlovo svjedočanstvo je ostavilo dubok utisak na sve ljude koji su ga slušali i svaki pojedinac kojeg je obasjala evanđeoska istina je postao odgovoran pred Bogom za svjetlost koju je primio. Nakon ovih događaja, došlo je vrijeme da Pavao bude odveden u Rim pred cara da mu se sudi. **„Kada je odlučeno da otplovimo u Italiju, predadoše Pavla i neke druge uznike stotniku carske čete, koji se zvao Julije. Ukrcasmo se na neku adramitsku lađu koja je imala oploviti neka azijska mjesta i otplovismo. S nama bijaše neki Makedonac Aristarh, Solunjanin. Idućeg dana pristali smo kod Sidona; a Julije, koji je s Pavlom postupao čovječno, dopustio mu je da posjeti prijatelje i okrijepi se.“ (Djela 27:1-3)** Iako je Pavao bio zarobljenik na putu za Italiju, Bog je omekšao srce zapovjedniku vojske koji je čuvao Pavla, tako da je on dozvolio Pavlu da posjeti braću u nekim mjestima gdje je prolazio. Nakon pristanka u Sidonu put se nastavio dalje pa čitamo: **„Kada smo se otisnuli odande, jedrili smo pod Ciprom, jer nam vjetrovi bijahu protivni. Preplovivši more duž Cilicije i Pamfilije, stigli smo u Miru, grad u Liciji. Ondje je stotnik našao neku aleksandrijsku lađu koja je plovila za Italiju te nas ukrcao na nju. Više dana plovili smo sporo te jedva stigli do Knida; a kako nam vjetar nije dao pristati, zaplovili smo pod Kretu sučelice Salmoni. Jedva preplovivši kraj nje, stigli smo do mjesta zvana Dobra Pristaništa, blizu grada Laseje.“ (Djela 27:4-8)**

U ovom mjestu na otoku Kreti brod je morao čekati povoljne uvjete za plovidbu. Približavala se zima, a ova luka nije bila najpogodnija za zimovanje. Zbog loših vremenskih uvjeta i približavanja zime, Pavao je predlagao da se ne putuje dalje. Upozoravao je sve na brodu da bi nastavak putovanja po ovako promjenjivim vremenskim uvjetima mogao ugroziti živote svih putnika na brodu. Unatoč Pavlovim savjetima, glavni ljudi na brodu su odlučili drugačije. „**A kako je prošlo mnogo vremena pa je plovidba već bila opasna, zato što je i Post već bio prošao, upozori Pavao, rekavši im: „Ljudi, vidim da će plovidba biti na pogibelj i veliku štetu ne samo za tovar i lađu, nego i za naše živote.“ No stotnik je više vjerovao kormilaru i vlasniku lađe negoli onome što je bio rekao Pavao. Budući da pristanište nije bilo prikladno za zimovanje, većina predloži da i odande otplove, ne bi li kako stigli do kretske luke Feniks, koja se pruža prema jugozapadu i sjeverozapadu, i ondje prezimili. A kada je blago zapuhao južnjak, misleći da bi mogli ostvariti nakanu, odriješiše se odande i zaploviše sasvim uz Kretu. Ali nedugo zatim navali žestok vjetar zvan Euroklidon. A kada je zahvatilo lađu tako da se nije mogla odupirati, prepustismo je vjetru.“ (Djela 27:9-15)** Kao što vidimo, glavni ljudi na brodu nisu poslušali Pavlov savjet, nego su krenuli dalje oslanjajući se na svoju vlastitu procjenu situacije. Ubrzo zatim je zapuhao snažan vjetar koji je silno gurao brod na otvoreno more, te se brod više nije mogao kontrolirati od strane posade. **„Jureći kraj nekog otoka koji se naziva Klauda, uz mnogo napora uspjesmo dohvatiti čamac. Kada ga podigoše, upotrijebiše užad da podvežu lađu i, bojeći se da se ne nasuču na živi pijesak, spustiše jedro. I tako ih je nosilo. Budući da nas je oluja žestoko tukla, sutradan izbaciše tovar; a trećega dana svojim rukama izbacismo brodsku opremu. Kako se više dana nije pojavljivalo ni sunce ni zvijezde, a nad nama je bjesnjela nemala oluja, izgubili smo svaku nadu da ćemo se spasiti. (Djela 27:16-20)** U ovim strašnim trenutcima, gotovo svi ljudi na brodu su drhteći od straha izgubili nadu da će preživjeti. Ipak, postojala je jedna osoba na brodu koja se nije bojala za svoj vlastiti život. Ova osoba je naravno bila kršćanin Pavao. Nameće se pitanje, zašto se apostol Pavao ni najmanje nije bojao za svoj život u ovim strašnim okolnostima? Iz izvještaja vidimo da su ljudi na brodu svoje spasenje gradili na djelu svojih ruku, te kada su vidjeli da više nikako svojim djelima ne mogu spasiti svoje živote, izgubili su svaku nadu u spasenje svojih života. Međutim, apostol Pavao nije gradio svoje spasenje oslanjajući se na djela svojih ruku. On je znao da se spasenje njegovog života nalazi samo u Kristu i da zavisi samo od Krista. Kao u ovom slučaju, tako i u svim drugim našim životnim okolnostima, Bog uvijek želi da mi spasenje svog života povjerimo njemu, jer jedino On nas može spasiti od smrti kroz svog jedinorođenog sina Isusa Krista. **„Gle, Bog je moje spasenje, pouzdat ću se i plašit’ se neću; jer GOSPOD BOG mi je snaga i pjesma, ta on je moje spasenje.“ (Izaija 12:2)** Pouzdajući se u svog Spasitelja, Pavao je neustrašivo promatrao situaciju na brodu.

Upravo u ovom trenutku se apostolu ukazala savršena prilika da svim beznadežnim ljudima na brodu otkrije svoju *čvrstu nadu*, otkrije svog Spasitelja. **„Budući da se već dugo nije jelo, ustade Pavao posred njih i reče: „Trebali ste me, ljudi, poslušati i ne isploviti s Krete te navući na sebe ovu pogibelj i štetu. A sada vam savjetujem da se razvedrite: jer među vama ničiji život neće biti izgubljen, osim lađe. Jer stao je uza me noćas anđeo Boga čiji jesam i kome služim, rekavši mi: ‘Ne boj se, Pavle; pred cara moraš stati. I evo, Bog ti je podario sve koji plove s tobom.’ Stoga se razvedrite, ljudi, jer vjerujem Bogu da će biti tako kako mi je rečeno. No trebamo biti bačeni na neki otok.“ A kada je došla četrnaesta noć otkako nas je tjeralo amo-tamo Jadranom, oko ponoći naslutiše mornari da se primiču nekom kopnu“ (Djela 27:21-26)** Odbivši da poslušaju glas Božjeg glasnika, svi ljudi na brodu su bili dovedeni u smrtnu pogibao. Međutim, Bog nije dopustio da životi ovih ljudi budu izgubljeni. Živote svih ovih ljudi Bog je povjerio svom vjernom sluzi, a slušanje Pavlovih riječi za sve ljude na brodu je sada doslovno značilo život. Ukoliko bi netko u ovoj situaciji odbio poslušati Pavlove riječi, to bi za njega predstavljalo sigurnu smrt. Upravo ova situacija nam otkriva koliku težinu imaju riječi istinskog kršćanina u ovom svijetu. Naše riječi ako smo istinski kršćani za sve ljude oko nas, predstavljaju izbor za život ili smrt. Da je to zaista tako, vidjet ćemo iz događaja koji su se dalje odvijali na brodu.

„A kada je došla četrnaesta noć otkako nas je tjeralo amo-tamo Jadranom, oko ponoći naslutiše mornari da se primiču nekom kopnu pa izmjeriše dubinu olovnicom te utvrdiše da iznosi dvadeset hvati. Otišavši malo dalje, ponovno izmjeriše i nađoše petnaest hvati. Bojeći se da ne naletimo na grebene, baciše s krme četiri sidra i željno čekahu da se razdani. No kada mornari htjedoše pobjeći s lađe i kada, pod izlikom da žele s pramca spustiti sidra, spustiše čamac u more, Pavao reče stotniku i vojnicima: „*Ako ovi ne ostanu na lađi, vi se ne možete spasiti.*““ (Djela 27:27-31) Ovaj put, glavni ljudi na brodu su poslušali Pavla. **„Tada vojnici presjekoše užad čamca i pustiše ga da padne.“ (Djela 27:32)** U ovoj zaista teškoj i strašnoj životnoj situaciji gdje su ljudi bili okruženi potpunom tamom, jedina svijetla točka u životu ovih ljudi je bio kršćanin Pavao. „**I, dok se razdanjivalo, molio je Pavao sve da uzmu jelo, rekavši: „Ovo je četrnaesti dan kako u iščekivanju nastavljate bez jela, ništa ne uzevši. Stoga vas molim da uzmete nešto jela, jer je to za vaše zdravlje: jer nikome od vas neće ni vlas pasti s glave.“ Rekavši to, uze kruh i pred svima njima zahvali Bogu, razlomi ga i poče jesti. *Tada se svi razvedriše pa i oni uzeše jelo*. A bijaše nas na lađi u svemu**

dvije stotine sedamdeset i šest duša. Najevši se dovoljno, počeše rasterećivati lađu bacajući pšenicu u more.“ (Djela 27: 33-38) Upravo kakva je bila tadašnja situacija na brodu, takva je i sadašnja situaciju na ovom svijetu. Svijet obuzima sve veća i sve gušća tama, a jedina svijetla točka na ovom svijetu su istinski kršćani. Zato Bog poziva svakog istinskog kršćanina govoreći: **„Ustani, zasvijetli, jer došlo je svjetlo tvoje i slava Božja nad tobom se podigla. Jer, gle, zemlju će mrak prekriti, i gusta tama narode; ali GOSPODIN će nad tobom ustati, i slava njegova će se nad tobom vidjeti. I doći će pogani k tvome svjetlu, i kraljevi k sjaju tvoga svanuća.“ (Izaija 60:1-3)** Postavlja se pitanje, da li mi koji sebe nazivamo kršćanima želimo svijetliti u ovom svijetu ili želimo biti dio tame? Ako želimo svijetliti, onda omogućimo Bogu da ispolji svoju slavnu svjetlost preko nas, upravo kako je to učinio preko apostola Pavla.

Nakon strašnih trenutaka na brodu, napokon je došao trenutak da Bog izbavi ljude s broda od sigurne smrti. **„A kada se razdanilo, ne prepoznaše zemlju, nego razabraše neki zaljev niske obale, na koju, bude li moguće, naumiše nasukati lađu. I, kada podigoše sidra, prepustiše se moru, oslobodiše užad na kormilima, razapeše prednje jedro prema vjetru i zaploviše prema žalu. Uletjevši na mjesto gdje se susreću dvije struje, nasukaše lađu: pramac se čvrsto nasadi i ostade nepomičan, dok je krmu lomila žestina valova. Nakana vojnika bijaše pobiti uznike da ne bi koji isplivao i pobjegao, ali ih stotnik, htjevši spasiti Pavla, odvrati od te njihove nakane te zapovjedi da oni koji mogu plivati poskaču prvi i iziđu na kopno, a ostali, neki na daskama, a neki na drugim razbijenim dijelovima lađe. I tako svi neozlijeđeni umakoše na kopno.“ (Djela 27:39-44)** Čim su svi dospjeli na kopno, vrlo brzo doznaše na kojem mjestu su se nalazili. „**Nakon što su se spasili, doznaše da se otok zove Malta.“ (Djela 28:1)** Pošto su ostali bez prijevoznog sredstva za Italiju, Pavao i ljudi s broda su morali neko vrijeme provesti na otoku Malti.

Međutim, boravak na otoku je Pavlu otvorio novu priliku da posvjedoči o svom Spasitelju i Božjoj sili. „**Domoroci nam iskazivahu nemalo čovjekoljublje: jer zapališe vatru i sve nas primiše k njoj zbog kiše što je padala i zbog hladnoće. A kada Pavao nakupi naramak granja i baci ga na vatru, zbog vrućine iziđe zmija otrovnica i pripije mu se uz ruku. Kada domoroci vidješe otrovnu životinju kako mu visi s ruke, međusobno rekoše: „Zacijelo mora da je taj čovjek ubojica: premda se izbavio iz mora, Osveta mu svejedno ne dâ živjeti.“ I otrese on životinju u vatru i ne pretrpje nikakvu ozljedu. No oni su čekali kada će nateći ili se iznenada srušiti mrtav: ali kako su dugo čekali i vidjeli da mu se ništa neobično ne događa, promijeniše mišljenje pa rekoše da je on bog.“ (Djela 28:2-6)** Pošto je Sotona doživio ogroman poraz na duhovnom bojnom polju na brodu, pokušao je preko otrovne zmije usmrtiti Pavla. Međutim, apostol je bio savršeno siguran od smrti dok god se poudavao u Boga. Čak i najotrovnija zmija na otoku koja ga je ugrizla, mu nije mogla ništa. Pred svim prisutnim ljudima se još jednom otkrila nadmoćna Božja sila nad Sotonom i sotoninim pokušajima da uništi čovjeka. Na otoku je Pavao morao provesti oko tri mjeseca i Bog je u tom period preko apostola silno djelovao i širio evanđelje ljudima na otoku. **„U blizini toga mjesta bijaše imanje prvaka otoka, kome bijaše ime Publije, koji nas je primio i tri dana nas uljudno gostio. A Publijev je otac ležao shrvan vrućicom i krvavim proljevom. Pavao je ušao k njemu, pomolio se, položio ruke na nj i ozdravio ga. Nakon toga dolazili su i bili ozdravljeni i drugi koji na otoku bijahu bolesni. Oni su nam i iskazali mnoge počasti, a kada smo odlazili, opskrbili su nas svime potrebnim.“ (Djela 28:7-10)**

Kada su prošla tri mjeseca, put prema Rimu se morao nastaviti. **„Nakon tri mjeseca otplovili smo nekom aleksandrijskom lađom koja je prezimila na otoku, čiji znak bijahu Blizanci. Pristavši u Sirakuzi, ostali smo ondje tri dana. Odande smo skrenuli i došli do Regija. Dan kasnije zapuhao je južnjak pa smo sutradan stigli u Puteoli. Ondje smo našli braću koja su nas zamolila da ostanemo s njima sedam dana. I tako smo išli prema Rimu. Tamošnja su nam braća, kada su čula za nas, izišla u susret sve do Apijeva trga i Triju gostionica. Kada ih je Pavao ugledao, zahvalio se Bogu i ohrabrio.“ (Djela 28:11-15)** Idući prema Rimu apostol nije znao što ga sve tamo čeka. Međutim, braća u Kristu koja su čula da on dolazi, izašla su mu u susret da ga pozdrave. Iako je Pavao bio u okovima, kada je ugledao svoju braću u Kristu, pojavila se neopisiva radost u njegovom srcu. Odao je hvalu Bogu zbog ovako prekrasne dobrodošlice i ohrabrio svoju braću da budu ustrajni na svom kršćanskom putu.

Pavlovo povjerenje u Boga i svjedočanstvo o Spasitelju, ostavili su jak utisak na zapovjednika vojske koji je bio s Pavlom na brodu. Samo zahvaljujući Pavlu, ovaj zapovjednik i svi prisutni na brodu su sada bili živi. Kada su stigli u Rim, zapovjednik je odbio staviti Pavla u zatvor. Omogućio je Pavlu da stanuje u zasebnom stanu s vojnikom koji ga je čuvao. **„Kada smo stigli u Rim, predao je stotnik uznike zapovjedniku straže; no Pavlu je bilo dopušteno da stanuje zasebno, zajedno s vojnikom koji ga je čuvao. (Djela 28:16)** Dok je ovdje stanovao, Pavlu je bilo omogućeno da ga braća u Kristu posjećuju i mogao je dalje neometano raditi preko vjerne braće na Božjem djelu širenja evanđelja.

„Povjeri GOSPODU put svoj i uzdaj se u njega, i *On će učiniti*! I izvest će pravednost tvoju kao svjetlo, i pravdu tvoju kao podne.“ (Psalam 37:5,6)